

mint a nyak a kötél végén
 micsoda tűzben lesz felhővé vérem
 oh! milyen tenger simul homlokom fölé
 milyen kocsi ragad egyszer el
 A part majd énekel
 Oh súlyodtól súlyosodott súlyom
 és tovatűnt kezem alatt
 az elájult világ dobogó keblén
 sóvárog majd a teremtés.

A fogoly

Pierre Castex

Miféle öntudatlan lény ez itt, aki sugárzik
 mint a nap
 ez az édesapa ez a szelek kényekedve — férfi
 ez a fő kinek gondolata sincs
 ez a vivódások férje
 azt se tudja hol az utak vége
 angyalok és démonok üldözöttje
 ez a rossz bohóc
 Kinek a hangja se hang
 de elkoptatott ócska hanglemezzel
 alaktalan ködök kerülgetik
 szíve keserű mint az utolsó cigaretta füstje
 Ki ez a lény ki a földet cipeli hátán
 ez a napnélküli lény?

A bátortalanná lett emberek

Robert Morel

Jaj, milyen furcsa lesz:
 Egyszer megint szeretni
 Asszonyt, házat, kertet
 És a fűvet is, mely benőtte küszöbünket.
 Jaj, milyen mulatságos lesz:
 Szeretni konyhát, tiszta tányért,
 Fehér kenyeret, lány kenyeret...
 Milyen bizsergő érzést szít a gondolat:
 Egyszer megint szerethetjük majd
 A búcsúkon nyert csecsebecsüket.
 A lelkünk dermedt léssen, a szívünk
 Az örömtől bamba, ölelni, ölelni
 Fiainkat reszkető karunkba,
 S megcsókolni az offertóriummi Krisztust.
 Jaj, milyen furcsa lesz: szeretni élőnek
 Hitt halottainkat,
 És édesapáink szívében követ találni,
 Fehér követ, melynek szélei alól
 Virággá vált hajuk leng...

Merjük-e még szeretni templomunkat,
 Melynek új lesz ablaka, papja?
 Szerelem, imádság, ihletett otthoni órák,
 Tőlünk oly messze-messze estetek!...
 Bizony, reszketünk és pirulunk majd,
 Ha egyszer rátalálunk asszonyunkra
 És a kereszt jelére.

Oly sokáig . . .

Henri Bocquier

Oly sokáig éltél velem
 Sáppadt arcú szenvedés,
 Oly sokáig, ó, szerelem
 Te voltál a drága kés,
 Reményt ojtó szenvedés;
 Emlékeim lilás egén
 Oly jól szőttem álmodat,
 Hogyha majd ez éj messze mën
 S a szabadság rám kacag,
 Attól félek nem lesz erőm,
 Rozsda leszek s idegen:
 A fogolyban minden elvesz,
 Mi szép s jó volt ide lenn.
 Megállok majd fénytől vakon,
 Görbült szájjal szád előtt,
 S megsiratjuk mind a ketten
 Azt a régi szeretőt.

Zárkában

Pierre Alaux

Árnyuk sincs e jégfalaknak,
 Minden szöglet guillotine,
 Melyik villan le rád egyszer
 Bennem lakó furcsa kín?
 Ó, ti falak ne nőjjetek,
 Karnélküli szörnyetegek.

Éhem éhek farkaséhe.
 Hol vagy szívem ifjú vére,
 Kék éjszakák szőke tincse,
 Gyémánt szavak kényes kincse?

Éhes vagyok. Száz kéz kapar,
 Vájkál, vakar, kutat bennem,
 Halni, hamar volna, hamar,
 Ez undorító, férges helyen.